

РЕШЕНИЕ

№ 19559

гр. София, 28.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 75 СЪСТАВ, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МАРИЯ ИВ. ИВАНОВА
АНГЕЛОВА

при участието на секретаря СНЕЖАНКА К. КИРИЛОВА
като разгледа докладваното от МАРИЯ ИВ. ИВАНОВА АНГЕЛОВА
Гражданско дело № 20211110137076 по описа за 2021 година

Предявени са искове с правно основание чл. 422 от ГПК във вр. с чл. 99 от ЗЗД за заплащане на сумата от 11 531,96 лева, ведно със законната лихва за забава считано от 13.07.2020 год.-датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение в съда до окончателното плащане и за сумата от 4 556,05 лева, представляваща възнаградителна лихва за периода от 10.08.2017 год. до 10.05.2020 год..

Ищецът-„ЕОСМ” ООД излага в исковата молба, че на 18.09.2009 год. между „УКБ“ АД и ответниците И. Й. Й., в качеството му на кредитополучател и А. Ч. Й.а, в качеството й на солидарен длъжник е сключен Договор за потребителски кредит, по силата на който на първия ответник е предоставен паричен заем в размер на 10 000 евро, който е усвоен на 24.09.2009 год.. Поддържа, че съгласно чл. 4.1а от договора, кредитополучателят дължи възнаградителна лихва. Сочи, че първоначалния срок за погасяване на потребителския кредит на договора е бил 10 години, който впоследствие е продължаван с два анекса, като съгласно последния крайния срок е 10.09.2021 год. Излага, че на 04.12.2017 год. „УКБ“ АД е прехвърлила на „ГетБек“ ЕООД портфейл от вземания, който е прехвърлен на „ЕОС Сървисис“ ЕООД с Договор за цесия от 26.09.2018 год., а на 15.10.2018 год. „ЕОС Сървисис“ го прехвърля на „ЕОСМ“ ЕООД по силата на Приложение №1 към договор за цесия. Твърди, че сред вземанията предмет на договора е и това спрямо ответниците. Моли съда да постанови решение, по силата на което да признае за установено, че ответниците му дължат непогасените по давност главница и лихва, както следва: сумата от 11 531,96 лева, представляваща главница за периода от 10.08.2015 год. до 10.05.2020 год., ведно със законната лихва за

забава считано от 13.07.2020 год.-датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение в съда до окончателното плащане и сумата от 4556,05 лева, представляваща възнаградителна лихва за периода от 10.08.2017 год. до 10.05.2020 год. Претендира разносните сторени в заповедното и настоящото производство.

Ответниците – И. Й. Й. и А. Ч. Й.а са депозирали в срок отговори на исковата молба, в които оспорват предявените искове по основание и размер. Твърдят, че не са били надлежно уведомени за извършване на цесията, както и че кредитът е бил обявен за предсрочно изискуем на 13.07.2016 год., поради което не дължат възнаградителни лихви. Правят възражение за изтекла погасителна давност на претенциите по отношение на вноските по главницата за периода преди 10.05.2017 г.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

Въз основа на заявление от 13.07.2020 год., подадено от „ЕОСМ“ ЕООД е издадена заповед за изпълнение на парично вземане по гр.д. № 30204/2020 г. по описа на Софийски районен съд, с която е разпоредено на И. Й. Й. и А. Ч. Й.а да заплатят солидарно на „ЕОСМ“ ЕООД сумата от 13 022 лева, представляваща главница по Договор за банков потребителски кредит №TR //// от 18.09.2009 год., сключен между тях и „УКБ“ АД и сумата от 8 647,46 лева, представляваща лихва за забава за периода от 10.01.2015 год. до 10.05.2020 год., ведно със законната лихва върху главницата считано от 13.07.2020 год. до окончателното плащане. В срока по чл.414, ал.2 от ГПК длъжниците са депозирали възражение срещу заповедта, поради което съдът указал на заявителя, че може да предяви иск относно вземането си в едномесечен срок, като довнесе дължимата държавна такса. Съобщението за така постановения съдебен акт било надлежно връчено на заявителя, като настоящия иск е предявен в указания срок.

С договор за продажба и прехвърляне на вземания от 04.12.2017 год. сключен между „УКБ“ АД, в качеството му на цедент и „ГетБек РБ“ ЕООД, в качеството му на цесионер, „УКБ“ АД е прехвърлил на ищеца вземането си към И. Й. Й. и А. Ч. Й.а, произтичащо от Договор за банков потребителски кредит №TR //// от 18.09.2009 год., видно от Приложение №1 към договора. На 26.09.2018 год. „ГетБек България“ ЕООД е прехвърлило вземанията си спрямо ответниците на „ЕОС Сървисис“ ЕООД, който от своя страна го е прехвърлил на „ЕОСМ“ ЕООД по силата на Договор за продажба и прехвърляне на вземания от 15.10.2018 год.. Вземането фигурира в Приложение №1 към договора. Съгласно чл.4.3 от договора „цедентът се съгласява да упълномощи изрично цесионера, с нарочно нотариално заверено пълномощно, по силата на което цесионерът от името на цедента, ще бъде упълномощен да изпраща писмени уведомления до длъжниците във връзка с извършеното прехвърляне на задължението към новия кредитор“

Представени по делото са уведомления за извършено прехвърляне на вземания, с което „ГетБек България“ ЕООД и „ЕОС Сървисис“ ЕООД уведомяват И. Й. Й. и А. Ч. Й.а за извършено прехвърляне. Няма ангажирани доказателства уведомленията да са достигнали до адресатите.

Представен и приет като доказателство по делото е Договор за банков потребителски кредит на физическо лице №TR ////от 18.09.2009 год., по силата на който „УКБ“ АД е предоставил на И. Й. Й. паричен кредит в размер на 10 000 евро, който е следвало да се издължи на 120 месечни анюитетни вноски до 10.09.2019 год.. Солидарен длъжник е А. Ч. Й.а. На 16.05.2014 год. между страните по договора е сключен Анекс №2, съгласно който срокът за погасяване на кредита е продължен до 10.09.2021 год.

От приетата и неоспорена от страните съдебно-счетоводна експертиза се установява, че сумата от 10 000 евро е усвоена на 24.09.2009 год.. Вещото лице е дало заключение, че за периода от 10.08.2015 год. до 10.05.2020 год. дължимите по кредита суми са 11 531,96 лева-главница и 4 556,05 лева-възнаградителна лихва за периода от 10.08.2017 год. до 10.05.2020 год.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

В конкретния случай ищецът твърди, че вземането му произтича от Договор за продажба и прехвърляне на вземания от 15.10.2018 год. Установява се от представения договор, че същият е сключен в писмена форма и съдържа уговорка за прехвърляне на вземането, което произтича от Договор за банков потребителски кредит на физическо лице №TR ////от 18.09.2009 год.. Настоящият съдебен състав приема, че ответниците са надлежно уведомени за цедирането на процесното вземане. Връчването на съобщението за сключения договор за цесия от цедента - на длъжника, съгласно изискването на чл. 99, ал. 3 от ЗЗД, има за цел длъжникът да бъде известен за кредитора, на който следва да изпълни надлежно и съответно - да бъде предотвратено изпълнението на лице, което не е титуляр на вземането. Ето защо и с цел гарантиране на сигурността на длъжника да изпълни именно на овластения кредитор по смисъла на чл. 75, ал. 1 от ЗЗД, нормата на чл. 99, ал. 3 от ЗЗД изисква уведомяването за сключения договор за цесия да бъде извършено от предишния кредитор-цедент. Няма пречка обаче, цесионерът да бъде упълномощен от цедента за извършването на тези действия. В конкретния случай няма данни И. Й. Й. и А. Ч. Й.а да са получили уведомлението за извършената цесия преди предявяването на иска, но съдът приема, че следва да се счете, че това е станало в хода на процеса. Както бе посочено, ищецът - цесионер е изрично упълномощен да извърши уведомяването по чл. 99, ал. 3 от ЗЗД. Предвид съдържащите се в подадената от него искова молба данни за сключване на договора за цесия, както и прилагането на препис него по делото, следва да се приеме,

че с получаването на преписа от исковата молба ответниците са уведомени за цедирането на вземанията срещу тях, като това обстоятелство следва да бъде зачетено на основание чл. 235, ал. 3 от ГПК. В този смисъл е и константната съдебна практика-постановените по реда на чл. 290 от ГПК: Решение № 78 от 09.07.2014 г. по т. д. № 2352/2013 г. на II ТО на ВКС и решение № 109 от 13.07.2016 г. по т. д. № 1050/2015 г. на I ТО на ВКС. И на последно място следва да се посочи, че ответниците –длъжници могат да възразяват успешно за липсата на уведомяване само ако едновременно с това твърдят и доказват, че до момента на уведомяването са изпълнили задължението на предишния кредитор или на овластено от този кредитор лице по смисъла на чл. 75, ал. 1 от ЗЗД. В конкретния случай такова възражение не е заявено.

На следващо място съдът приема и че процесното вземане съществува. За да достигне до този извод съдът се съобрази и с приетия като доказателство по делото Договор за банков потребителски кредит на физическо лице №TR /// от 18.09.2009 год.. Предвид изложеното съдът приема, че е установено, че с договора за цесия е прехвърлено съществуващо вземане. Следва да се посочи и че срокът за погасяване на задължението по договора за кредит е изтекъл на 10.09.2021 год.-в хода на настоящото производство. Относно възраженията на ответника, че кредитът е станал предсрочно изискуем на 13.07.2016 г. съдът намира, че те са неоснователни. Съгласно чл. 17 от договора при неизпълнение на всяко от задълженията на кредитополучателя и/или при неплащане, на което и да е парично задължение по преценка на банката стават предсрочно изискуеми, както и че при неизпълнение кредиторът има право да обяви едностранно, без предизвестие, част или целия дълг за предсрочно изискуем. В случая обаче по делото не са ангажирани доказателства, доколкото няма доказателства представените от ответниците покани да са им били ръчени, че банката-кредитодател е упражнила потестативното си право да обяви кредита за предсрочно изискуем.

На следващо място в чл. 4.1а страните са уговорили дължимостта ва възнаградителна лихва, която касае основния предмет на договора, поради което същата може да се приеме за неравноправна по чл. 145, ал. 2 от ЗЗП, ако не е достатъчно ясна и разбираема, доколкото изискването за изразяване на ясен и разбираем език се прилага дори когато клаузата попада в обхвата на понятието „основен предмет на договора“ (т. 1 от диспозитива на решението по дело С-186/16 на СЕС, както и Решение № 67 от 12.09.2019 г. по т. д. № 1392/2018 г. на I ТО на ВКС). Изискването за яснота и разбираемост на клаузите на договора за кредит е поставено и в чл. 7 от ЗПК (отм.), като в настоящия случай, тези изисквания са спазени. В договора и погасителния план към него /подписан от кредитополучателя/ е посочено какъв е размерът на възнаградителната лихва за срока на договора, дължимата сума на месечната вноска, както и каква част от нея цифром представлява възнаградителната лихва и каква главницата. Изискването за писмена форма и ясен и разбираем език на клаузите в случая е изпълнено. Изискването договорна клауза да бъде изразена на ясен

и разбираем език предполага, че при договорите за кредит финансовите институции трябва да предоставят на кредитополучателите достатъчна информация, която да им позволява да вземат решения, основани на добра информираност. Това изискване е спазено, защото на потребителя е представен погасителен план и калкулация на дължимото. Изчисленият са ясни и не предизвикват съмнение каква е крайната сума, която кредиторът очаква потребителят да му заплати. Ето защо цялата относима информация, която позволява на потребителя да прецени икономическите последици от клаузите на договора за финансовите му задължения е предоставена.

На следващо място от заключението по приетата съдебно-счетоводна експертиза се установява, че сумата от 10 000 евро е усвоена на 24.09.2009 год., както и че за периода от 10.08.2015 год. до 10.05.2020 год. дължимите по кредита суми са 11 531,96 лева-главница и 4 556,05 лева-възнаградителна лихва за периода от 10.08.2017 год. до 10.05.2020 год.

По делото не са ангажирани доказателства от страна на ответниците за извършено плащане, което мотивира съда да приеме, че предявените искове са основателни и доказани, и следва да се уважи така както е предявен.

По възражението за изтекла погасителна давност, съдът приема следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 110 от ЗЗД с изтичане на петгодишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда друг срок, а съгласно чл. 111 от ЗЗД, с изтичането на тригодишна давност се погасяват вземанията за наем, лихви и за други периодични плащания като давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо.

В конкретния случай съдът приема, че вземането на ищеца би се погасило с изтичането на общата петгодишна давност, тъй като не се касае за периодични плащания. Периодично изпълнение е налице, когато и двете страни изпълняват периодично насрещни задължения, при което фактически се касае до множество или периодични насрещни взаимни задължения и на двете страни, т.е. следва да са налице повтарящи се еднородни задължения през определен период от време. В настоящия случай не се касае за договор с периодично изпълнение, тъй като липсва изискуемата съвкупност от множество насрещни изпълнения – задължението на кредитора е еднократно, а именно да предостави на ответника сумата по договора за банков кредит, а на ответника – да заплаща в уговорени срокове съгласно погасителен план размера на кредита. В случая е налице съгласие на кредитора да приеме изпълнение на задължението на части, поради което съдът приема, че не са налице периодични плащания и важи общата петгодишна погасителна давност. В случая ищеца претендира вземане за главница за периода от 10.08.2015 год. до 10.05.2020 год.. Видно е, че заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК е депозирано в съда на 13.07.2020 год., поради което съдът приема, че давността за предявяване на

претенцията на ищеца не е изтекла, а възражението на ответникът е неоснователно.

На основание чл. 78, ал. 1 от ГПК ответниците следва да бъдат осъдени да заплатят сторените в настоящото производство разноси в размер на 931,76 лева и сумата от 793,39 лева, представляваща сторените разноси по гр. д. №30204/2020 год. по описа на СРС, 75 с-в., съразмерно с уважената част от притенциите.

Воден от горното

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените искове с правно основание на основание 422, ал.1 от ГПК във вр. с чл. 99 от ЗЗД, че **И. Й. Й.**, ЕГН *****, с адрес: гр. // и **А. Ч. Й.а**, ЕГН *****, с адрес: гр. //3 дължат солидарно на „ЕОСМ” ЕООД, ЕИК //, със съдебен адрес: гр. // сумата от **11 531,96 лева (единадесет хиляди петстотин тридесет и един лева и деветдесет и шест стотинки)**, представляваща дължима на основание Договор за банков потребителски кредит на физическо лице №TR //от 18.09.2009 год. за периода от 10.08.2015 год. до 10.05.2020 год. и сумата от **4556,05 лева (четири хиляди петстотин петдесет и шест лева и пет стотинки)**, представляваща лихва за периода от 10.08.2017 год. до 10.05.2020 год., ведно със законната лихва върху главницата считано от датата на подаване на заявлението в съда-13.07.2020 год. до окончателното плащане, за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК по гр.дело № 30204/2020 год. по описа на СРС, 75 с-в..

ОСЪЖДА И. Й. Й. и А. Ч. Й.а да заплатят на „ЕОСМ” ЕООД, ЕИК // на основание чл. 78, ал.1 от ГПК сумата от **931,76 лева (деветстотин тридесет и един лева и седемдесет и шест стотинки)**, представляваща сторените в настоящото производство разноси, както и сумата от **793,39 лева (седемстотин деветдесет и три лева и тридесет и девет стотинки)**, представляваща сторените разноси по гр.д. №30204/2020 год. по описа на СРС.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____